

Trần Châu Nhu

Hoài âm huyện có người tiểu thương tên là Chương Thu mở một quán bán rượu bên một con lộ lớn ở mé Bắc thành, để bán cho khách vắng lại Trong quán bàn ghế bày biện có phần gọn gàng sạch sẽ, Chương lại còn bán kèm cặp thêm cả các loại dưa muối, đậu hũ, cũng đều ngon cả.

Duy có điều vốn liếng ít ỏi, lời lãi không được là bao, chỉ đủ cho gia đình chàng bữa cháo bữa cơm mà thôi, chẳng hề dám mong đến cuộc sống của hạng trung lưu giàu có.

Sau quán là ba gian phòng nhỏ làm nơi cư trú cho vợ con Chương. Gian giữa quán mượn một người hỏa kế làm việc .

Vợ Chương họ Phạm tên Tam Nương, cũng là người có đôi chút nhan sắc, cử chỉ dịu dàng, thỉnh thoảng ra quán giúp chàng bán rượu, phong thái yêu kiều phảng phất như nàng Trác Văn Quân thuở xưa Tính Chương lại rất hiếu khách, phàm các văn nhân nghệ sĩ đến quán của Chương ăn uống, hễ ai thiếu tiền, Chương đều không đòi Trước cửa quán là một cái bãi đất trống, cỏ hoang tạp thảo mọc đầy chen lẫn những ngôi mộ cổ mấp mô. Sau quán có một khe nước lớn chảy quanh vòng vèo, trên bờ liễu rủ bóng râm, xanh um một cõi Một hôm gặp tiết Đoan Ngọ, mùng năm tháng năm, vào khoảng giữa trưa, đường xá nhà nào nhà nấy đều đã đóng kín cổng im lìm, riêng chỉ có quán rượu của Chương là vẫn còn mở cửa

Chương sai tên hỏa kế ở trên nhà coi quán, còn chàng tự xuống bếp nướng cá sào thịt để sửa soạn thưởng thức ngày lễ.

Thình lình, Chương thấy sai dịch nghiệt ty áp giải năm tên tù phạm, thuộc vào hạng đầu trộm đuôi cướp, lê xích leng keng bước vào quán. Vừa ngồi xuống ghế, bọn chúng đã nhao nhao gọi rượu thịt, thái độ tỏ ra rất là nóng nảy

Tên tửu bảo sợ hãi, nói là đã hết rượu, thì bọn tù phạm đập bàn đập ghế, la hét chửi bới mắng mỏ, khí thế rất là hung hãn, khiến cho tên tửu bảo càng thêm sợ hãi, co đầu rút cổ, bỏ trốn vào trong nhà, không dám thò ra ngoài nữa

Chương và vợ chạy ra xem, thấy thế bèn tươi cười an ủi bọn tù phạm:

- Quý khách đừng xa xôi, chắc hẳn là đói bụng. Hôm nay, nhân cảnh trời đẹp, khí hậu ôn hòa, nếu quý khách không quá chê, thì tẻ quán xin phép sửa soạn rượu thịt, để quý khách tùy tiện no say một bữa

Nói xong, Chương gọi tửu bảo hâm rượu, bày biện chén bát. Còn vợ chàng cũng xuống bếp bung lên các món ăn vừa nấu xong còn nóng hổi, mùi vị hết sức thơm ngon.

Lại còn thêm cả bánh trôi chay ra đãi đằng.

Vợ Chương ngọt ngào mời mọc:

- Quý khách đều là người phương Bắc phải không? Ăn cháo chắc không được no bụng đâu, phải ăn thêm thứ bánh bột này nữa, nhng làm gấp quá, nếu không ngon, xin quý vị lượng thứ cho nhà hàng nhá!

Cả bọn tù đều đáp:

- Được? Được? Chủ quán thật là hiếu khách, rất đáng mặt đồng đạo chủ.

Tửu lượng và sức ăn của bọn tù, tên nào cũng bằng hai ba người thường. Chỉ một thoáng, bát chén nhẵn không, chông chất đầy bàn. ăn xong, bọn tù còn được Chương thiết trà, rồi đun nước ấm đựng trong các

ang lớn bằng gỗ để tắm rửa Cả bọn tù đều tỏ ra hoan hỉ, hài lòng, nhưng không hề nói một lời cảm tạ, chỉ khe khẽ hỏi thăm danh tính của chủ quán, rồi ghi nhớ trong lòng trước khi rời quán.

Lúc đó bọn trẻ con, làng xóm thấy lạ, chen nhau đứng xem ở trước cửa quán, đều trào phúng chê Chương là ngốc. Còn Chương lại tự hào sảng khoái, vợ rửa hết chén bát, quét nhà, kê lại bàn ghế cho chỉnh tề như cũ.

Sang đến mùa Thu, bỗng có ba người, quần áo vải thô vào quán, hỏi thăm:

- Ai là Chương Thu, chủ quán này đây

Chương vừa kịp đáp "Có chỗ đây," thì lập tức bị ba người ấy choàng gông vào cổ khóa lại Cả nhà thấy vậy đều kinh hoàng sợ hãi Tam Nương, vợ chàng cũng kêu gào khóc lóc. Chùng đưa đến huyện, mới hay là tên đầu sỏ bọn cướp đã khai Chương là người toa trữ các vật cướp được nên bắt Chương để đổi chất.

Huyện lệnh cho người trói Chương lại cho thật chặt giam trong một cũi gỗ, rồi sai vệ binh giải chàng lên phủ.

Vợ con chàng ra tống hành, khóc lóc vang động cả xóm.

Chương cũng khóc theo, nói:

- Chuyến đi này sống chết lẽ nào chưa biết, nàng hãy về đóng cửa quán, chờ đợi xem quan xét xử thế nào

San đó lên bảo người con lớn đầu tiên làm lộ phí bí mật đi theo, rồi gạt lệ đăng trình.

Lúc đến Tô Châu thì viên Lương tri phủ có việc phải đi Kim Lăng vắng nhà. Chương bị tổng giam vào đại lao, ban đêm cột chung với bọn đạo tặc lúc trước. Nhà lao được đóm lò mờ ẩm đạm, côn trùng nỉ non hiu hắt, càng làm cho Chương khiếp sợ bồn chồn, lo lắng như có bóng ma quỉ chồn vờn rình rập. Bên ngoài tiếng mõ cầm canh nửa đêm, thỉnh thoảng tai Chương nghe có tiếng người gọi đến tên chàng, âm thanh bất nhất, già có, trẻ có, Nam có, Bắc có. Chàng nghe giọng quen quen, nhưng không dám trả lời.

Một lúc lâu sau, bỗng Chương lại nghe có tiếng gọi khe khẽ:

- Chương huynh, quên bọn này rồi sao Cố nhân cả đây mà.

Bấy giờ Chương mới nho nhỏ trả lời:

- Chương Thu chính là đệ đây Còn các huynh là ai vậy

Có tiếng đáp lại:

- Bọn đệ chính là những kẻ đã quấy quả rượu trà tại quán của huynh vào ngày Tết mồng năm tháng năm bữa nọ đấy

Chương sót xa than thở:

- Nào ngờ bọn mình lại gặp nhau cả ở đây Nhưng không biết đệ phạm tội gì, các huynh có ai hay không?

Cả bọn đạo tặc nghe Chương hỏi thế đều cười khinh đáp:

- Chính bọn đệ mời huynh vào đây Mấy hôm trước bị tra tấn đủ cả ngũ hình ở ngoài cửa công, bọn đệ kiên quyết không khai, duy có nói huynh là người chủ chứa các đồ đã cướp được, như nếu có bắt được huynh thì mới chịu nhận tội, ai ngờ huynh lơ là để rơi vào lưới

Chương nói:

- Đệ với các huynh chẳng oán thù chi, lẽ nào lại hãm hại nhau như vậy

Tiếng nói đáp lại:

- Bọn đệ lẽ nào lại có thù oán gì với huynh. Cái ơn cơm no rượu say đãi đằng hôm ngày Tết mồng năm tháng năm đến nay vẫn còn nhớ, nên muốn nhân dịp này đền đáp lại huynh. Thú thực với huynh bọn đệ đều là những tay giang hồ đạo tặc đầu sỏ. Chẳng hạn như Lâm Hắc Nhi là người Đàm Thành, rồi đến Ngoa Nô người Cối Kê; người thứ ba là Trương Báo, người Hải Lăng; người thứ tư là Vương Tử Cầm, người Mộc Dương; người thứ năm là Tiểu Thứ Phi, người Đại Lương. Tất cả bọn đệ đều giỏi võ nhanh nhẹn, đã nhiều lần chống cự với quan quân, nên bị án tử hình. Nay tuy bị bắt, nhưng trốn khỏi nhà giam này đối với bọn đệ đâu khó khăn gì, chỉ vì biết đại số đã đến kỳ đều đành thúc thủ tự mệnh vậy thôi. Ngày huynh ra khỏi nhà tù, ấy chính là ngày bọn đệ lên đoạn đầu đài đấy. Xin huynh nhớ kỹ tính danh bọn đệ, để mỗi năm cho một bát cơm, một chén rượu, một sâu tiền giấy, thì bọn đệ ở dưới cửu tuyền cũng muôn vàn cảm kích ân sâu

Bấy giờ Chương mới hiểu rõ nguyên nhân bọn đạo tặc muốn đưa chàng vào nhà lao, bèn nói:

- Đệ vốn là kẻ nhát gan hay sợ, còn các huynh là những tay nghĩa sĩ trên đời. Đệ xin cố gắng làm theo dặn bảo của các huynh.

Một lát sau thì trời hừng sáng. Tia nắng qua các khe hở lọt vào trong nhà tù, soi tỏ diện mạo từng người. Bấy giờ cả bọn mới nhìn nhau chào hỏi, vừa lau nước mắt vừa cười, tựa như những người bạn cố tri biết nhau đã từ lâu rồi vậy.

Tối hôm sau, Chương nghe bên ngoài nhà tù có tiếng ngựa xe huyền náo, lính tráng hò hét dọn đường, thì chàng biết là quan tri phủ họ Lương đã trở về.

Lâm Hắc Nhi vội vã cởi áo ngắn lót mình trao cho Chương mặc vào người. Còn Ngoa Nô và Trương Báo mỗi người cũng tự cởi chiếc áo ngắn tay đưa cho Chương, rồi ghé tai dặn dò:

- Trong cái áo này có một vật, huynh đừng để mất, cũng đừng nói cho ai biết. Nếu không, vật trong đó sẽ không còn là của huynh nữa đâu. Trước cửa nhà huynh, giữa đám gò mả lau sậy, có một cây bạch dương đã chết khô, trên cây có hai tổ chim thước, dưới gốc cây là một ngôi cổ mộ, dưới tấm bia đá có hai cái chum thật lớn, bên trong cất giấu nhiều châu báu. Khi ra về, huynh hãy chờ đêm tối không có ai thì ra đào lên mà lấy. Nhớ kỹ, xin huynh đừng quên đấy.

Nói xong, khảng khái dạt dào, lỗ chũm lệ sạ Chương cũng cảm lòng không nổi, khóc chẳng thành tiếng.

Một lát sau lại nghe có tiếng bọn lại dịch hò hét chửi bới, hung hãn như lang sói. Đã đến giờ quan thẩm án thẳng đường. Cả bọn đạo tặc năm tên bị lôi ra khỏi nhà lao. Sau đấy có tiếng hô gọi đến tên Chương, rồi chàng cũng bị đem ra khỏi nhà lao, dẫn đến công đường. Lúc bị thẩm vấn, thấy Chương mình mẩy run rẩy, đau khổ khóc lóc, Lâm Hắc Nhi vừa cười vừa mắng:

- Đồ cầu trệ? Ta há lại quen nhà ngươi sao? Hôm Tết mồng năm tháng năm nếu biết đem rượu thịt đãi đằng bọn ta thì đâu đến nỗi này.

Nhân thế chiêu cung:

- Tên họ Chương này quả tình vô tội. Chẳng qua hôm chúng tôi đi đào tang vật lên, đường từ Hoài Âm đi qua nhà hấn, xin hấn cho ít rượu thịt, chẳng những hấn không cho, lại còn lấy cảnh hoa lựu mà đập lên đầu, nên để tâm thù hận, vu cho hấn để nhập chung cùng án, hấn thực không phải là người toa tòng đồ.

gian. Còn như bọn chúng tôi, phạm phải tử tội, không còn sinh lộ, nay xin chiêu cung để cho vụ án kết thúc.

Vị quan thẩm án an ủi Chương, nói:

- Anh là người dân lương thiện vô tội bị liên lụy, nhưng cũng có cái tội là không chiêu đãi khách hàng.

Sau đó tháo cũi thả Chương ra

Chương khấn đầu tạ ơn rồi khỏi công đường, đi tìm người con lớn ở lữ quán, thì quả nhiên được biết là năm tên cường đạo bị giết đúng ngày chàng được thả.

Chương bảo con lên mua quan tài, thuê nhập thi thể của các cường đạo, rồi mua một khoảnh đất mai táng tử tế.

Lúc về đến nhà, Chương cởi chiếc áo lót cùng hai chiếc áo ngắn tay ra xem, chỉ thấy sáng lạn lấp lánh đầy những vàng bạc châu báu, trị giá hơn vạn tiền.

Đến nửa đêm Chương đem sòng cuộc ra chỗ gốc cây bạch dương, nẩy tấm bia lên, thì quả nhiên ở bên dưới có hai chiếc chum lớn, đúng như lời dặn của bọn cướp, vật tàng trữ tính ra giá đáng hàng chục vạn.

Từ đấy Chương trở thành cự phú, dời nhà đến Tô Châu, và bảo con cái chọn mua một khoảnh đất gần chỗ mộ phần của năm tên cướp, hàng năm cúng tế không quên.

Chương cũng nghỉ nghề bán quán, chuyển sang kinh doanh thương mại. Đến nay cả vùng Hoài Âm còn nghe truyền tụng câu chuyện trên đây